

Hawari και τῆς *Sirè*, ὧν τὰ τόσα συγκινητικά συμ-
βάντα συγκινοῦσι τὰς καρδίας τῶν πολεμιστῶν ὀπι-
σθεν τοῦ χαλκοῦ τῶν θωράκων αὐτῶν. Πληροῦσιν
ἔτι ἄρκι τὰς κύμβας, κενοῦσιν αὐτάς δι' ἐσχάτην
φορὰν καὶ ἀπέρχονται, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Φριτιόφ,
ὅστις δηλοῖ ὅτι ἀποδέχεται τὴν προσέγγισιν τοῦ γε-
ροντος βασιλέως.

Ἡμέραν τινὰ ὅτε ἡ λ' ἡμνη ἦτο πεπηγυῖα ὁ Ῥίγκ
ἠθέλησε νὰ περὶσκευάσῃ ἐκδρομὴν δι' ἐλκύνθρον.
«— Ἀφροσύνη εἶναι αὕτη, εἶπεν ὁ ξένος, ὁ πάγος
θραύεται ἔτι » Ὁ δὲ βασιλεὺς. «— Πᾶ! οἱ βαι-
λεῖς δὲν πνίγονται τόσῳ εὐκόλως! » Ὁ ξένος ρίπτει

ἐπὶ τοῦ ξενίζοντος
βλέμμα ὑπερήφαν-
νον καὶ ὑποδένει
τὰ σανδάλιά του·
τὸ βραχιλὸν ζεύ-
γος ἀναβαίνει ἐπὶ
ἐλκύνθρου. «— Ἐμ-
πρός! ἵππε μου, ἀ-
νακραῖζει ὁ Ῥίγκ
δείχθητι ἄξιος ἀ-
πόγονος τοῦ *Slei-*
prner. » Παγοδρο-
μῶν ὁ ξένος χαρά-
σσει ἐπὶ τοῦ πά-
γου τὸ ὄνομα Ἰρ-
μιθόρη. Αἰῶνης
τριγυρῶν τις ἠκού-
σθη· ὁ πάγος ἐ-
θραύσθη, ἡ βασι-
λισσα ὠχρεῖ· τὸ
ἐλκύνθρον βυθίζε-
ται. Ἀλλ' ὁ ξένος
ἐπέρχεται ταχύς
ὡς ἡ ἀστραπή ἀρ-
πάζει τὸν ἵππον
ἀπὸ τῆς χαίτης
καὶ σύρει δι' ἰσχυ-
ρὰς χεῖρας τὸ ἐλ-
κύνθρον ἀπὸ τῆς ἀ-
βύσσου. « Εἶσαι ἰ-
σχυρὸς, τῷ λέγει
ὁ βασιλεὺς, αὐτὸς
ὁ Φριτιόφ δὲν θά

ἐφαινετο ἀνώτερός σου. » Καὶ αἰσχυρόμενός πως ἐκ τῆς
ἀφροσύνης του ἐπιστρέφει ἄφωνος εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Τὸ ἔαρ ἐπανῆλθε· τὰ δάση περιβάλλονται φύλλων.
ὁ ἥλιος μειδᾷ ἐντῷ κυκνῷ οὐρανῷ, οἱ χειμαρροὶ ἐλευ-
θερωθέντες ἤδη τῶν ἐκ πάγου δεσμῶν των σκιρτῶσι
πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐν ἀπάσαις ταῖς καρδίαις γεννᾶται
ἡ ἐλπίς καὶ ὁ ἔρως τῆς ζωῆς. Ἡμέραν τινὰ ὁ γέρον
βασιλεὺς Ῥίγκ διατάττει κυνηγεσίαν. Τὰ πάντα εὐ-
ρίσκονται εἰς κίνησιν· ἀκούονται ἀντηχοῦντα τὰ τόξα
καὶ αἱ φρετραὶ, οἱ ἵπποι καλπάζουσι ἐντὸς νέφους κο-

νορτοῦ καὶ οἱ ἱέρακες δεδεμένοι τοὺς ὀφθαλμούς· κρά-
ζουσι κατόπιν τῆς λείας των. Πλὴν ὁ κόσμος τῆς
ἐορτῆς εἶναι ἡ βασίλισσα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἵππου τῆς.
Δυστυχῆς Φριτιόφ δὲν θεωρεῖ αὐτήν· δὲν θεωρεῖ τοὺς
θεῖους κυκνοὺς ὀφθαλμούς τῆς· οὐδὲ τὴν ἀφθονον κό-
μην τῆς κυμαινομένην ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς· δὲν ἀκούει
τὴν ἐρατεινὴν ἐκείνην φωνήν, τὴν γλυκεῖαν ὡς ἡ αὖριξ
τοῦ Μαῦου!

Οἱ κυνηγοὶ διεσκορπίσθησαν ἐν τῷ δάσει· τὸ κέ-
ρας ἀντηχῇ πανταχόσε, οἱ ἱέρακες διασχίζουσι τὸν
αἰθέρα· πλὴν, ὁ γέρον Ῥίγκ ἀδυνατεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ
κατόπιν τῶν θηρευτῶν. Μένει ὀπίσω μόνος μετὰ τοῦ

Φριτιόφ. Ὁ νεα-
νίας ξένος εἶναι σι-
ωπηλὸς καὶ σκε-
πτικὸς· ὠχρεῖ εἰ-
κόνας τὸν παρακο-
λουθοῦσιν. « ὦ!
διατί ἀφῆκα τὴν
θαλασσαν, εἶπεν,
ἀγνοῶν μεγαλει-
τέρων κινδύνων!
Εἶχον ὡς διασκέ-
δασιν τὸν ἱσὺν καὶ
τοὺς κινδύνους, ἐνῶ
ἤδη δὲν δύναμαι
νὰ ἀποσπάσω τῆς
μνήμης μου τὸ ἱε-
ρὸν τοῦ Βαλδοῦρ
ἄλλος καὶ τὰς περὶ
αἰωνίου πίστεως
διαβεβαιώσεις τῆς
ἀς ἤδη ἠθέτησεν;
πλὴν οὐχί, οὐχί
αὕτη, ἀλλ' οἱ πα-
ρωργισμένοι θεοί.
Τοὺς φθονερούς! ἔ-
δρεψαν τὸ μονῆρες
ρόδον μου ὅπως κο-
σμήσωσι δι' αὐτοῦ
τὸν πεπηγότα χει-
μῶνα· πλὴν ὁ χει-
μῶν δὲν ἔχει ἀνάγκη
ρόδων... ἀ-
γνοεῖ δὲ πόσον μοι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν.

εἶναι ποθεινόν.»

Οὕτω ὀνειροπολῶν ὁ Φριτιόφ ἠκολούθησε χωρὶς
νὰ ἐννοήσῃ τὸν Ῥίγκ εἰς παχύςκιον κοιλάδα περιε-
στεμμένην ὑπὸ βράχων οὐς οὐδέποτε ἔβλεπεν ἡ ἀκτίς
τῆς μεσημβρίας. «— Ἢδη εἶπεν ὁ βασιλεὺς· εἰμὶ κεκ-
μηκὼς, ἀναπαυθῶμεν ὑπὸ τὴν δρόσον.»

«— Πῶς! ἀπήντησεν ὁ Φριτιόφ· θέλεις κοιμηθῇ
ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ ψυχροῦ ἐδάφους; προ-
τιμότερον δὲν εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰ ἀνάκτο-
ρα.» — Ὁ ὕπνος, ἀπήντησεν ὁ γέρον, ἐπέρχεται χω-